

Så viselig er det laget.

Og de fleste av oss har fremdeles anledning til å oppsøke naturen, gjerne daglig; til å oppleve våren og andre årstider .. og til å gjenoppleve.

Alf Larsen i: Også i høie skaperånder.

*O jordens mysterium,
Her inne i den uberørte naturs aller helligste
fandt jeg den visshet jeg søkte.*

*Guds navn står skrevet i bjørnemosen,
jeg kan ikke lese det, det er uutsigelig,
men jeg ser at det står der. — —*

*Du skaperens mesterwerk, du mangfoldige jord,
her er alt samlet som den evige har utenkt,
ingenting mangler, ikke et støvgrann skal du lete forgjeves efter,*

114 hvor meget mindre da ånden i alt.

En dansk fjellvenn til minne

AV H. OLSEN, KØBENHAVN

Foråret -73 døde ing. P. Boesen, Hellerup ved København.

Boesen elskede Norge, alt hvad der var norsk havde hans store interesse. Når man i diskussioner om Norden, eller om et af de nordiske lande nærmede sig noget der lignede kritik af en eller anden norsk udtalelse eller disposition, havde Boesen altid en forklaring der sørgede for at man prøvede at forstå de norske synspunkter.

Kraftværker og nyanlæg der trængte sig på i «hans og andres» fjellområder betragtede han, selv som teknikker, med stor skepsis. F.eks. var han ikke glad for «Trollheimshytta skjebne». Den havde været et af vore fristeder. Her havde vi mødt nogle af de «riktige» fjeldfolk. Nu kunne kofferløberne alt for let nå frem. Snakken på hytten ændredes noget. Før gik snakken ved peisen om hvilken rute man havde valgt. Gjeithetta, Trollhetta, Svartådalen, næh fy da o.s.v. Nu er en del af gæsterne kommet langt pr. taxa. Det var ikke sådan at Boesen ikke syntes at denne anden slags fjeldfolk skulle have lov at glæde sig over Folldalens dejlige natur, men der gik skår i hans forestilling om det rigtige fjeldliv. Han havde stor lyst til at prøve Jo Gjendes tilværelse. «Den gamle omstreifer fra Lom» havde gjort storindtryk.

Apropos Jotunheimen kom Boesen kort efter krigen til Vettis morka fra Årdal. Han ville se fossen og han ville derefter gå Skogadalsbøen—Leirvassbu—Spiterstulen o.s.v. Nuvel han kom til Vetti. Udenfor sad gamle Vetti på bænken. Boesen hilste, spurgte om han kunne få natkvarter. Vetti kiggede bare på ham. Efter en pause lød det. Du er dansk, javel ja. Hvorfor lod I tyskerne få det så let? Svar umuligt. De blev forøvrigt gode venner. Det var raret med lidt modvægt til den taknemmelighed vi mødte grundet på dansk hjælp til Norge.

P. Boesen skuer utover det fjellriket han gang på gang vendte tilbake til — Trollheimen.

Vi blev skamfulde over at vi havde givet meget mindre end vi kunne have gjort.

Boesen forblev hele sit liv en slags spejder i ordets bedste betydning. Han havde rejst og han rejste meget. Selv da han var så mærket af sygdom. Så han havde mas med at færdes normalt, insisterede han på at komme til Trollheimen, hvor han efter diverse vanskeligheder havde erhvervet sig retten til at benytte et stykke norsk jord for et længere åremål, og hvor en dejlig bjælkehytta nu stod klar. Naturligvis med hems, som han alltid havde ønsket sig. Han ble kørt i bil fra Danmark. Hvor megen glæde han havde af turen er svært at sige. Han vendte meget træt hjem.

Jeg har gået med Boesen i fjeldet gennem adskillige år. Vi har «gjort» Jotunheimen, Valdres, Sylene og adskillige andre steder sammen. Vi har haft dejlige ophold på «Nordpå», hvorfra Hilmo, Storerikvollen, Nedalen er blevet angrebet. Vi har gået Kjøli—Stugudal—Nedalen med afstikkere til Karolinernes ruter over fjeldet. Men mest af alt stod Trollheimen ham nær. Boesen arrangerede sig så interessaert i det, at man inden det forjættede land var nået,

P. Boesen tar en rast på en av sine mange turer i Trollheimen.

kendte Magne Haave med frue, Arne Falkanger og Magna på Jøldalshytta. Navnene her er taget i flæng af undertegnede, vel vidende at andre end de her nævnte næsten har personifisert sig med T.T. Vi dansker der havde den glæde igjennem ham at blive indført i fjellsportens glæder er blevet berigt for hele livet. Nu kan man tro mig om man vil. De dansker der ikke har kendt velsignelsen ved tørkebu eller tørkerom kender heller ikke norsk fjeldliv. — Vi har hatt den store glæde at være for.. slemt våde flere år i træk, Gravbekken og Minilla nærmest umulige at forcere. Kun med lov om livet og bukser og strømper på hovedet lykkedes det os driv-våde at komme igennem. På disse turer gjorde Boesen ingen undtagelse med hensyn til kaffekoging ved bål. I alt for slemt vejr havde vi bark og ved med på sækken, lånt på hytten. Der var alltid en plads, hvor Boesen fik læ til «kaffekokning».

På «ekte norsk kaffekedel». Ingen «thermos» her. Boesen fulgte med i «alle» planer om Nedalens skæbne, om fredningsplaner for det ganske land, om Gjevilvatnes skæbne, om forbindelse til Storlidalen blev etableret.

Han var glad for at høre om gammel norsk bygdekultur. Han har lidt derfor. Han var en høj mand og det gik an på T.T.s hytter, der jo som skrevet står, har gode lange senger. Det kunne knibe på Innerdalen og blandt flere andre steder også hos Stuedal i Stugudalen. Her fik vi engang et Lille bitte kammer med to «barnesenge» og en lofthøjde så vi kun kunne stå på knæ. Det fortæller lidt om ham, at det var en af hans fornøjelige oplevelser, som han sagde: «Vi er da i førvejr».

At så aftenens forløb hos Stuedal blev den helt store oplevelse, hvor det hjemmebryggede øl kom op fra kælderen og Stuedal fortalte om karolinere, pilgrimsveje og mange andre ting. Det var en helt anden sag.

Boesen var som sagt høj. Vel nok en type jenterne ville kalde en flot karl. Om aftenen ved peisen blev han, uden at trenge sig på, ofte et samlende midtpunkt. Hans viden om landet var af en sådan art, at han kunne glide ind i de fleste samtaler og underholdningsarrangementer.

Han var en udmærket visesanger og ikke bange for at give et nummer. Han kunne træde dansen sammen med «Per Spelmands eneste ku». Det var han nu mindst glad for. Han kunne snakke fiske, Ofotbane, Bymarka, Vårstigen, skue over Dovre med Inge Krokan, eller Sigrid Unset etc. etc. Vi skød af og til genvej ikke dumdristigt, men med fornuftig brug af kart og kompass. Trods alt har birkekrat, vandløb og store «stein» en vis evne til at anbringe sig uden for stierne. Så de turer stod der megen gny af. På en af vores «extemporalturer» i Jotunheimen blev vi brat standset af en flok okser. Jeg sad lang tid på en stor stein. Her var jeg glad for den. Boesen kravlede langs elven en bedrift man kun er i stand til når man forfølges af vilde bæster. Vi mødes lang tid senere ved Memurubu ved Gjende. Det var forøvrigt vort mål. Når vi nåede februar måned kunne han se strengt på mig og sige: «Nu skal vi snart på week-end til Oslo til Holmekolldagen.» Så drog vi afsted. De store oplevelser her var hopdagene årene lige efter krigen. Det var virkelige folkefester ved siden af de fortræffelige sportsprestationer.

Han ville gerne holde T.T.vinterferie i Trollheimen, men det lå jo skidt med det. Istedet ble det til flere gode ophold på Nordpå, hvor han etter sigende havde truffet en hel masse koselige trøndere.

Han havde en stor stilling i Danmark og var i sit virke en person om hvem man talte med en viss respekt, men selv i hans daglige færdens var påkledning som regel knickers og ulden trøje. Det generede ham derfor lidt, da han engang i «forbifarten» nedre Valdres skulle spise til middag på «Danebu». Norges dejlige gave til Danmark. Han kom til middag sammen med et middagsklædt publikum, der tilsyneladende ikke syntes om hans opræden i fjelddress. Han blev anmodet om at sætte sig ned i en fjern krog. De fortjente ham ikke. Han kom der ikke mere.

Boesens glæde for Norge var vel også medvirkende til at hans to døtre flere gange fulgte med på fjeldtur. Deres fars påvirkning har vel også været delagtig i at den ældste datter i dag arbeider i Trondheim og den yngste er gift med en norsk ingeniør. Nu ligger Boesens nye hytte mellem Ålbubro og Gjevilvasshytten i nærheten af Vognill, må det vel blive.

Hytten ligger ved vejen ad hvilken Boesen nat eller formiddag alt efter togankomst til Opdal, har vandret på vej mod nye oplevelser og allerede her har nydt genkendelsens glæder når gamle fjellkendinge er dukket frem mellem krat og trær.

Et stykke tid vil det nok gøre ondt at komme til dette sted uden ham. Man vil netop opdage hvor meget man har mistet.

Men så efter en tid vil Boesens glæde for denne livsform overvinde savnet og netop få os til at opleve alt det han ville have os til at opleve.

Han savnes af familie og venner og et fint menneske skal ikke mere se etter de røde T-er, langs stierne til det forjættede land.

Edvard Løchen — Om synet på fjellet.

Fjellet viser det store i det lille, det viser oss livet, kampen for livet, matstrevet og alt det der, men også selve virkeligheten, den tidløse storhet og kraft. Så gir det også harmoni til det hele. Og det er det som gir oss fjellets fred.

Fra himmelvarden

AV OLAV AUKRUST

Varde til deg
førde min veg.
Einsleg du stend
urikka end
himlande høgt
over brusande hav:
til himmels du peikar
som spir over grav.

Or avgrunns djup
med bråbratte stup,
over skog, over fjell,
over blåne og mjell —
over djupni og viddi
over breiddi du rår:
einfengd og heilag
mot høgdi du trår.

* * *

Søker du til toppen for å øve en bragd som du kan skryte av når du er nede i lavlandet igjen? Eller vil du opp til varden fordi den er det høyeste punkt hvor du kan skue vidt utover, hvor du kjenner deg løftet ut av hverdagen og hvor du føler deg nærmere himmelrommet og aner uendeligheten i universet og hvor du kan oppleve i et lynglimt å se deg selv i den overveldende universelle evighet?

Sommerfugler i fjellet

AV JON SUUL

Sommeren i fjellet er kort og hektisk. I tidsrommet fra midten av juni til midten av august utfolder livet seg i farge og form — da kan fjellet framvise sin sommerprakt og utallige store og små skapninger ser dagens lys. Livet i fjellet setter strenge krav til artene, og mange av dem er spesialisert og har sine bestemte funksjoner.

Innen den mangeartede fauna vi finner i fjellet utgjør insektene en stor og viktig rolle. Blant de mange insektgrupper hører sommerfuglene til den del de fleste fjellvandrere setter pris på, men vet lite om.

Fjellregionen.

Bestemte grenser for fjellregionen er vanskelig å sette, men stort sett kan man betrakte bjørkefeltet mellom barskog og snaufjell som den laveste del av regionen. Bjørkefeltets nedre grense varierer alt etter hvor man befinner seg i landet — i Dovreområdet er den f.eks. ca. 900 m.o.h. Bjørkebeltets øvre grense varierer på samme måte, men ligger på ca. 1100 m.o.h.

Det dominerende treslag er fjellbjørka, men også andre treslag inngår i en variert flora som karakteriseres som rik — men fattig bl.a. etter artssammensetning/mengdeforhold avhengig av faktorer som berggrunn og klima.

Floraen er grunnlaget for forekomsten av forskjellige sommerfuglarter — særlig tallrikt forekommende er de i sørsvendte skrånninger med rik vegetasjon. Her kan man på varme solrike sommerdager treffe på en stor del av fjellets sommerfugler.

Snaufjellet inndeles i tre soner. Flest sommerfugler finner man som rimelig er i den nederste — vierbeltet — som på Dovre begynner ved ca. 1100 m.o.h., mens den i grensetraktene mot øst starter på 8—900 m.o.h. Øvre grense for vierbeltet ligger 3—400 m høyere. 121

Også i vierbeltet er det de sørvennende skråningene — ofte bratte gressbakker — som er de rikeste når det gjelder forekomst av sommerfugler. Ovenfor bjørkebeltet — i den mellomalpine sone — er det bare få sommerfugler som lever. De treffes der i tilknytning til blomster/gresstuer.

Sommerfuglene.

I Norge er det funnet tilsammen ca. 1900 arter sommerfugler, av disse er det ikke mer enn 200—250 som man finner i fjellet, og en del av disse igjen må betraktes som arktiske eller hjemmehørende i andre soner og besøker fjellregionen mer eller mindre sporadisk. For en del arters vedkommende vet man ennå lite om deres utbredelse.

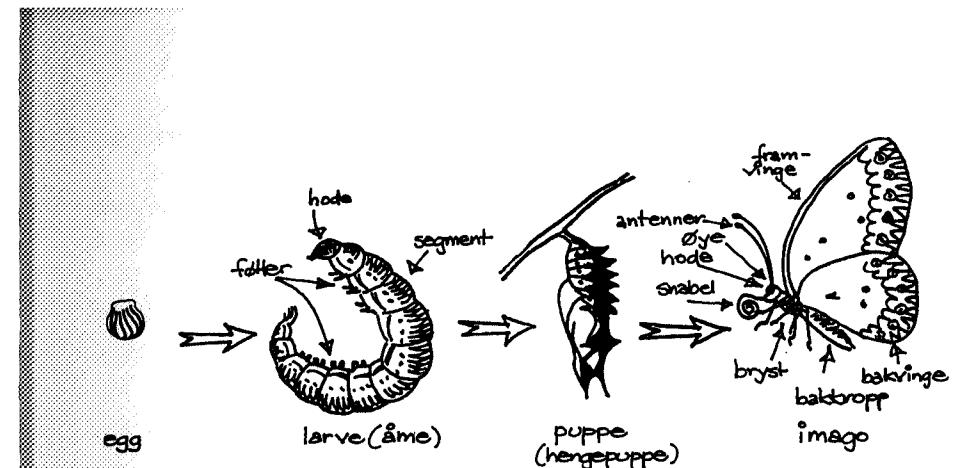
Fra gammelt av er sommerfuglene noe uriktig blitt inndelt i to grupper: storsommerfuglene og småsommerfuglene. I denne artikkelen omtales storsommerfugler som dagsommerfugler, spinnere, målere, nattfly m.fl.

Karaktertrekk

Det mest typiske karaktertrekk ved sommerfuglene ligger i deres helt eller delvis skjellbelagte vinger. Vingeskjellene er små kitinplater som er forsterket med «lister». De kan ha flere forskjellige farver, og mange av de artene man finner i de tropiske strøk på kloden, er spesielt farverike og imponerende, men også våre hjemlige sommerfugler kan vise gode eksempler på dette. Et annet trekk ved de voksne sommerfuglene er at munndelene er utviklet til en sugesnabel, dessuten hører sommerfuglene til de insekter som gjennomgår fullstendig forvandling — d.v.s. at de har et puppestadium mellom larvestadiet og imago (fullt utviklet individ).

Utvikling.

Etter parringen legger hunnen egg på den planten larvene lever av og på. Eggantallet kan være fra noen ganske få til flere tusen, imidlertid er det bare en del av eggene som er blitt befruktet. Eggene klekkes etter en bestemt tid, som varierer fra art til art,

Utviklingen hos sommerfugler.

Tegning: Jon Suul.

og larvene som kommer ut lever på næringsplanten, hvor de etter en tids forløp forpupper seg.

Larvene har en glupsk appetitt og enkelte arter kan gjøre stor skade på skog og kulturvekster. Deres form er langstrakt, de har hode, 3 brystsegment og 10 bakkroppsegment. På bakkroppen kan larvene ha flere par vortefötter, ofte kan de være tett i tett «bevokst» med hårlappar, og de kan ha mange farver. Før larvene forpupper seg spinner de ofte en liten pute av «silke» som de fester til planten og henger seg opp i. Like før larven forpupper seg slutter den å spise. Etter at den har hengt (ikke alle arter har hengepuppe, enkelte arter ligger på marken) med hodet ned i et par døgn inntrer forpuppeningen, larvehuden sprekker da og løsner.

Mens individet er meget aktivt i larvestadiet, er det i puppestadiet helt livløst. Flere arter overvintrer i puppestadiet, mens andre ikke overvintrer som imago. Inne i puppen foregår den siste utviklingen, larvens organer nedbrytes og erstattes, og når tiden er inne revner puppehylsteret, og den voksne sommerfuglen presser seg ut. Den blir sittende en stund på hylsteret hvor den pumper opp vingene sine før den er klar til å ta fatt på sin jomfrutur på jakt etter føde. Den fullstendige forvandlingen er fullbyrdet.

De voksne sommerfuglene.

De voksne sommerfuglene har hode, bryst og bakkropp. På brystpartiet sitter 2 par vinger og 3 par bein. Hodet har facettoyne, sugesnabel og følgere (antennær). Forskjellen mellom dagsommerfug-

lene og nattsummerfuglene kommer best fram ved å sammenligne antennene deres, de førstnevnte har en «kølleutvekst» forrest på antennene, mens nattsummerfuglene mangler dette eller har flimmerbevokste antenner. Imidlertid er det ingen regel uten unntak, den familien som bloddråpesvermere (dagflyvende svermer som kan være svært tallrik i fjellet) tilhører, har også køller på sine følehorn. Ellers har mange nattsummerfugler store hårbevokste kropper som skiller seg helt fra dagsummerfuglenes slanke legemsbygning. En annen forskjell er at dagsummerfuglene når de sitter i hvilestilling, slår sammen vingene opp over ryggen, mens nattsummerfuglene enten slår vingene ut til siden eller feller dem inntil kroppen. Vingene kan forøvrig både når det gjelder dagsummerfugler og nattsummerfugler, være et mesterverk i kamuflasjekunst, og en sittende summerfugl kan ofte være svært vanskelig å få øye på da den for eksempel kan ligne på et blad eller på bark og gå i ett med omgivelsene.

Dagsummerfuglene er avhengige av en viss temperatur før de tar til vingene, derfor er det helst på varme soldager man kan se flest av dem. Flytiden er fra ca. kl. 09.00 til ca. kl. 16.00 midt på sommeren. Enkelte arter kan en del av sommeren fly enda senere på dagen dersom det er varmt. Svermere, spinnere, nattfly o.a. regnes som nattsummerfugler, men det er flere av artene som opptrer om dagen.

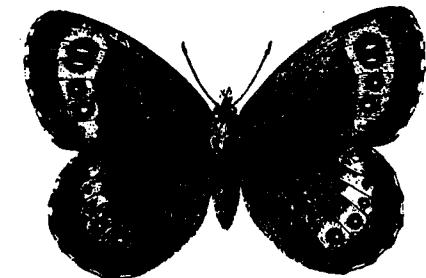
Flere arter flyr i to generasjoner d.v.s. at summerfuglen overvintrer som imago og legger egg tidlig om våren/forsommeren. Disse klekkes og annen generasjon flyr på ettersommeren/tidlig på høsten. Gjennomsnittlig levealder for summerfuglene etter at de er fullt utvokst er ca. 2 måneder, annerledes blir det for de artene som overvintrer som imago. Her i landet flyr flest arter i juli, men man kan se dagsummerfugler helt fra begynnelse av april til ut på høsten (oktober). En del arter blant målerne, nattfly, spinnere o.a. kan begynne å fly tidligere enn dagsummerfuglene om våren og opptrer også senere om høsten, som eksempel kan nevnes frostmålere.

Noen summerfugler vandrer over store strekninger, nesten som trekkfuglene. Imidlertid går summerfuglenes trekk vanligvis bare en vei. De mest kjente vandrerne er den amerikanske Monarksommerfuglen, som også av og til treffes på vår side av Atlanteren.

Fjellsommerfugler i Trøndelag.

Det vil føre for langt å nevne alle arter som opptrer i fjellet. Derfor gjøres et utvalg av en del representative og spesielle arter som man kan trenne på i området fra Dovre til Børgefjell. Flest eksempler tas fra dagsummerfuglene da det er disse man lettest oppdager og kan identifisere. Latinske navn benyttes i mange tilfeller det ikke er satt norske navn på artene.

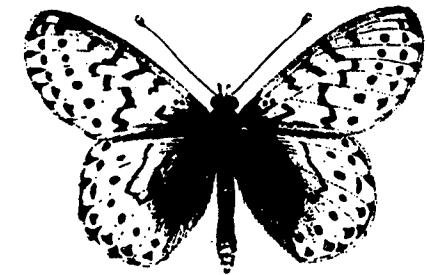
Fjelldjevelen er en gresssummerfuglart som betraktes som ledart innen fjellregionen og er en av fjellets vanligste summerfugler. Dens utbredelse er vid — bl.a. funnet 1450 m.o.h., og arten er utbredt over hele landsdelen. Det er særlig i juni/juli den opptrer i stort antall. Av utseende er den blekbrun og har «øyne» på bakkvingene. — Dens slekting skogdjeven, er også vanlig i fjellet hvor den opptrer i en spesiell fjellform. Arten forekommer særlig på blomsterbakker i bjørkebeltet.

Skogdjевل

En annen gresssummerfugl som treffes i fjellet er *Oeneis norna* som flyr på gressmyrer opp i vierbeltet. Arten er langt fra så vanlig som de to foregående og skiller fra dem ved at vingene er lysere og har 3 sett svarte prikker på vingene.

Av perlemorsommerfuglene er flere arter representert i fjellet, den mest typiske fjellarten er *Argynnis pales* som flyr på tørt lende fra 700—1500 m.o.h. *Argynnis sifanica* finner man særlig i myrområder, denne arten har dessuten vid utbredelse i lavlandet. — Den store perlemorsommerfuglen, *Arygnis agalaja*, er vanligvis ikke tallrik i fjellregionen, men kan i enkelte år oppstre i stort antall særlig i bjørkebeltet. Andre perlemorsommerfugler er f.eks. *Argynnis selene* og

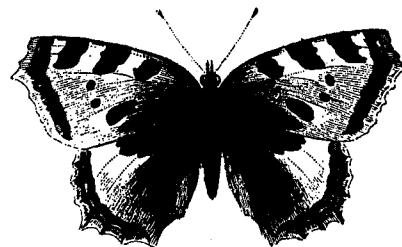

Perlemorsommerfuglen

Argynnис euphrosyne som begge kan være vanlige på blomsterbakker, og *Argynnис freja* og *Argynnис frigga* som er bundet til myr — de to siste er mer uvanlig.

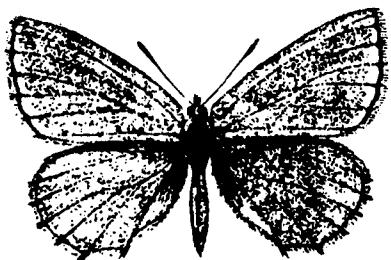
Alle perlemorsommerfuglene er ganske like av utseende, og det er vanskelig å skille dem fra hverandre i felt. Imidlertid vil vanligvis den store perlemorsommerfuglen lett kjennes på perlemorsflekene på undersidene av vingene samtidig som denne arten er større og flyr kraftigere enn de andre artene innen gruppen vi kan treffe på våre breddegrader. Kjønnene er like hos alle artene.

Kun en art av nettsommerfuglene som ligner perlemorsommerfuglene er funnet i Trøndelag, det er *Melitaea athalia* som særlig er knyttet til blomsterbakker i bjørkebeltet.

Neslesommerfugl

I fjellet finner vi en fjellform av den vanlige neslesommerfuglen, en art som kanskje er den best kjente av alle de sommerfuglene vi har i Trøndelag. Fjellformen er ikke like vanlig som lavlandsformen.

Blåvinge

Av blåvingene må spesielt fjellblåvingen nevnes. Denne sommerfuglen er bundet til fjellet og er i Trøndelag utbredt i de sørlige fjelltrakter: Røros—Dovre. Arten skiller fra andre blåvinger på at den har hvite felt på undersiden av bakvingene. *Plebejus idas* er den vanligste av blåvingene som treffes i fjellet — sees særlig på lystheier i vierbelta. På gamle setervoller treffer man bl.a. blåvingen *Polyommatus icraeus* en art som er mer vanlig i lavlandet.

Grønnvingen, er vanlig over hele landsdelen og går også et stykke opp i bjørkefeltet. Arten har navn etter og gjenkjennes lett på den grønne oversiden av vingene. Arten er tidlig på vingene om våren.

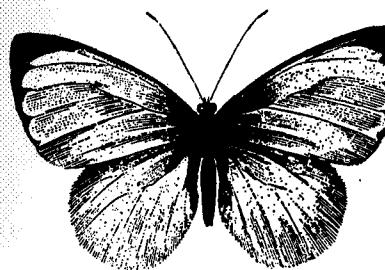
Den langt vanligste av gullvingene er fjellgullvingen — som særlig treffes på gressmark og i sørvestlig blomsterbakker slik som lavlandsformen.

Blåvingene, grønnvingen og gullvingene er alle små vakre dag Sommerfugler med et vingespann fra 2—4 cm. Det er ofte stor forskjell på kjønnene.

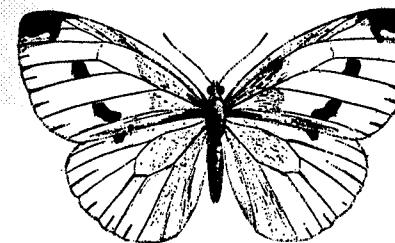
Svalehalen er en av de største sommerfuglene våre og samtidig en av de vakreste. Arten er en kraftig flyver og treffes også av og til i fjellet. I Trøndelag er den funnet på Kongsvoll.

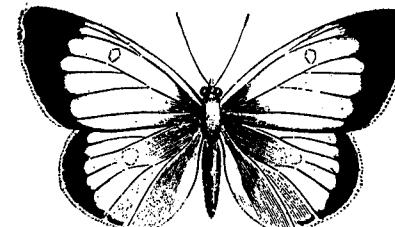
Svalestjert

Kålsommerfugl

Nepesommerfugl

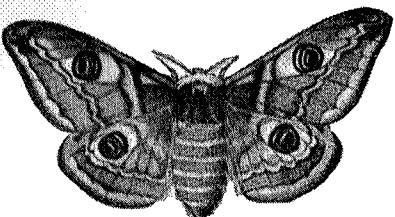
Gul myrsommerfugl

Den store hvite kålsommerfuglen, vandrer over store strekninger og sees også i fjellet, langt mer vanlig er imidlertid fjellformen av nepesommerfuglen. Den flyr både i bjørkebeltet og i deler av vierbelta, på egnede steder kan den være tallrik.

I tilknytning til myrområder i barskog og i bjørkebeltet kan man trenne på den gule myrsommerfuglen, som til sine tider kan opptrer i større antall. Imidlertid er den gule myrsommerfuglen vanligvis ikke særlig tallrik. Arten kjennes lett på den gule fargen, men den kan i flukt forveksles med sitronsommerfuglen, som ikke finnes i fjellet.

Av de uekte dagsommerfuglene som forekommer i fjellet nevnes *Hesperia comma* og *Pyrgus alveus* som begge er knyttet til blomsterbakker — begge artene går opp i vierregionen. De uekte dagsommerfuglene er små sommerfugler som ligner en mellomting av dag Sommerfugl/svermer og er raske flyvere.

Ingen av tuスマrkesvermerne er særlig knyttet til fjellet og få funn er gjort.

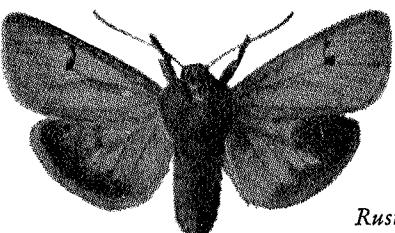
Natt på fugløy

Av spinnerne er Natt på fugløyet, en temmelig vanlig art som treffes på all slags mark, imidlertid er det voksne individet sjeldent å se — vanligvis er det larvene og/eller puppene man finner, arten går opp i bjørkebeltet på Dovre. Dvergbjørkspinneren, er den vanligste av spinnerne i fjellet.

Det voksne individet som flyr tidlig på året (april/mai) sees sjeldent, larven derimot er tallrik utover sommeren og kan treffes i store ansamlinger på dvergbjørk som den av og til kan beite snau i større områder.

Av nattflyene man kan treffe i fjellregionen kan nevnes: gressfly, en meget vanlig art, *Lasiestra dovrensis* som er en helt typisk fjellflyart, *Anarta richardsoni* — en snaufjellart som på Dovre treffes over 1250 m.o.h. og gnistflyet, som er den vanligste av våre dagflyvende fjellarter av nattfly. Den minner om gnisten fra et bål når det flyr — derav navnet.

Blant målerne en treffer i fjellregionen nevnes: *Oporinia autumnata* som treffes de fleste steder der fjellbjørka vokser, den kan i enkelte år gjøre stor skade på bjørkeskogen i fjellbandet. *Xanthorhoe muritata* og *Xanthorhoe montanata* er blant fjellets vanligste målere.

Rustvinge

Til slutt nevnes fjellbloddråpesvermeren, en bastardsvermer som er kjent blant mange fjellvandrere. Det er en vakker sommerfugl som kan sverme i meget stort antall over lyngheier i bjørke- og vierbeltet enkelte år. Arten er lett kjennelig p.g.a. de røde feltene flekkene på de ellers blågrå vingene.

Sommerfuglene er vakre skapninger som sikkert mange ville ha glede av å stifte et nærmere bekjentskap med. En sommerfuglbok vil derfor neppe være det dummetest å medbringe på fjellturen til sommeren. Nyttig litteratur: Bertil Gullanders serie om Nordens Dagfjärilar, Nordens svärmare och spinnare og Nordens nattfly.

Illustrasjonene til denne artikkelen er hentet fra boka «Sommerfuglliv» av Torben W. Langer.

